

„Bůh je odhodlán uskutečňovat nádherné věci skrze naši malost“

P. Justin Gillespie, nově
vysvěcený kněz Prelatury z
Victorie v Texasu, USA, poskytl
před svým vysvěcením tento
rozhovor, ve kterém mluví o
tom, jak jeho život směřoval k
tomuto okamžiku.

03.07.2007

Na co teď myslíte, když se připravujete ke svěcení na katolického kněze?

Jsou to hlavně myšlenky vděčnosti, „rozpaků“ a naděje. Vděčnosti, protože jakkoliv si můžeme být vědomi toho, že „bychom měli Bohu stále děkovat,“ tváří v tvář tak velkému povolání, jako je kněžství, člověk trochu lépe nahlíží, že je to skutečně naprosto nezasloužený dar a že je nám absolutně všechno darováno a tak je díkyvzdání skutečně nezbytné. „Rozpaky“ pravděpodobně není správné slovo, ale v situaci jako je tato si nemůžete pomoci a cítíte se neuvěřitelně malí a slabí. Ale to se paradoxně stává skutečnou pohnutkou k naději: ano, nejsme nic moc, sotva vůbec něco, ale Bůh je skutečně všemocný a odhodlaný uskutečňovat nádherné věci skrze naši malost a slabost.

Jaké to je vyrůstat na ranči ve Victorii v Texasu? Popište práci, kterou vykonávala vaše matka na ranči s postiženými dětmi.

Zdráhal bych se to nazvat rančem, alespoň podle texaských standardů, ale je to rozhodně venkovské. Moji rodiče, spolu s mnoha báječnými dobrovolníky, mají kliniku, která používá koně, aby pomohla dětem, které trpí různými druhy fyzického postižení. Základní myšlenkou je posadit dítě do koňský hřbet, a pohyby, které dítě na koni zakouší, fungují jako fyzická terapie.

Samozřejmě je to mnohem víc vědecké a komplexní, než jak to popisují, ale to je základní idea a podobné kliniky jsou po celé zemi. Vedle fyzických přínosů je dobře vidět, jak dětem prospívá, že jsou venku a s koňmi namísto jejich obvyklého klinického vybavení. Práce mých rodičů s postiženými už

trvá trochu déle a vždycky ve mně zanechávala hluboký dojem.

Mé vlastní zapojení do práce kliniky bylo vždycky spíše nepřímé, jako uklízení po koních, jejich stájí, a podobné úkoly. Ale to, že jsem viděl takovou potřebnost a strádání a heroický příklad rodin těchto dětí, mi opravdu pomohlo. Zvláště jako teenagerovi mi tyto zkušenosti pomohly překonat jistou sebestřednou povrchnost.

Jak jste se dostal ke vstupu do Opus Dei?

Měl jsem slabý kontakt s aktivitami Opus Dei už před vysokou školou, ale když jsem přišel na University of Dallas, setkal jsem s lidmi, kteří byli v Opus Dei, a začal jsem tyto aktivity navštěvovat. Kousek po kousku jsem začal žít jeho duchem a na této cestě jsem objevil pokoj a štěstí, které jsem dříve neměl. Získal jsem skutečné přátele, kteří mi pomohli. Měl jsem

zápasy a pochyby a všechny ty věci, jako každý. Nebylo to jako dostat email nebo telefon s jasnými slovy od Boha: „Hej, Justine, mám pro tebe plán.“ Vzpomínám si na okamžik, když jsem se dostal k bodu, kde jsem byl fascinován myšlenkou být křesťanem a byl jsem přesvědčen, že Opus Dei je cesta, na které mě Bůh chce mít, abych se zúčastnil toho velkého dobrodružství. Pochybuji, že jsem o tom uvažoval přesně v těchto pojmech, ale takto to lze zhuštěně podat. A nakonec jsem důvěřoval Bohu: „Ty mne nenecháš padnout a já vím, že to nedělám pro nikoho jiného, tak...“ Myslím, že jakmile řeknete tohle, stává se rozhodnutí pro povolání, které předurčí celý váš život, méně „dramatickým“ a více přirozeným.

Jak vás čas strávený na University of Dallas připravil na vaše povolání, jak k Opus Dei, tak ke kněžství?

Shrnul bych to tak, že to bylo prostředí, které mi pomohlo myslet kriticky a nebát spokojen se stereotypy a popkulturními odpověďmi na základní, důležité otázky. Na Dallasu se ideje a otázky braly vážně, způsobem, který je velmi vzrušující, když jste univerzitní student. Zatímco jsem tam byl, moje víra dospěla a stala se pevnější, teologickou vírou, která byla oživována hlubšími, promyšlenými přesvědčeními, spíše než jen pouhými pocity a předanými obyčejí a zvyky.

Přátelství, s profesory a spolustudenty, měla také nesmírnou důležitost. Mnohá z těchto přátelství dosud trvají a stále jim velmi dlužím.

Vy a vaše dvě sestry patříte k Opus Dei. Můžete nám o tom něco říci?

Nejsem si jistý, zda vím, co říci. Samozřejmě je pro mne zdrojem nesmírného štěstí, že také přijaly toto

povolání a jsou součástí této úžasné rodiny Opus Dei. Svým způsobem to jako mít sestry, které jsou sestrami dvakrát. Určitě se s nimi cítím spojen ještě více, než dříve. Svatý Josemaría často říkal, že my křesťané nejsme nikdy sami a nedávno nám to říkal také papež. Jsme spojeni reálným, ale neviditelným způsobem s celým zástupem lidí. Dospěl jsem k pochopení, že být členy Kristova těla není jen hezká metafora, a to je něco, co je v Opus Dei intenzívně prožíváno. Takže bych snad mohl být přesnější: není to „jako“ mít sestry, které jimi jsou dvakrát, já skutečně mám takové sestry. A Bůh jim žehnej za to, že jsou ke mně tak dobré!

V roce 2002 jste četl jedno ze čtení na mši svaté na Náměstí Svatého Petra, když papež Jan Pavel II. kanonizoval zakladatele Opus Dei, Svatého Josemarii Escrivu. Jaké to bylo?

Byl to dar. Dar moci zahlédnout, i když jen krátce, přímou sílu a účinnost života, který je naprosto spojen se životem Ježíše Krista. Když jsem seděl blízko oltáře a hleděl na ty statisíce lidí, bylo to snadné vidět.

Jaké to bylo připravovat se na kněžství v Římě, blízko papeže?

Náročné. Byla to výzva nezůstat uzavřený ve svých vlastních provinčních obavách a zájmech, ale otevřít oči srdce problémům církve, které, nakonec, jsou problémy světa. Může to znít velmi abstraktně, ale mohu vás ujistit, že se to děje všemi druhy prozaických způsobů: když slyšíte novinky o inspirujících aktivitách ve válkou poničeném Kongu, které byste nikdy neočekávali; když vidíte lidi odhodlané reevangelizovat evropská města, která kdysi byla křesťanská a už nejsou; když se máte učit nové jazyky a komunikovat s lidmi, kteří

se na věci dívají velmi rozdílným způsobem; když se máte naučit oceňovat fotbal, protože to je tady vášnivější, než nejžhavější rivalita mezi kolejiemi v USA (a musím říci, že to je nakonec docela zábava!). V podstatě jsem cítil, že se stávám katoličtější, ve smyslu všeobecném.

Také by mělo být zřejmé, že papež přestává být „ideou“ nebo postavou, kterou vidíte v televizi a stává se osobou z masa a krve, která potřebuje vaše modlitby a podporu. To je také úžasná výzva: učit se chápat, že vy sami máte větší zodpovědnost pomáhat mu v náročném úkolu být dobrým pastýřem církve.

Jaké téma má vaše doktorská disertace a proč je to vaším zájmem?

Mým tématem je, jak se naděje ve vzkříšení těla vyvíjí ve Starém zákoně. Mohl bych o tom tématu

mluvit donekonečna, ale ve stručnosti, mým hlavním zájmem je ukázat, jak fundamentální pojem spásy v Bibli nemusí souviset s malým *já*, které se dostává z tohoto ošklivého světa a odchází do éterického nebe kdesi daleko. Spíše je to o *nás*, Božím milovaném lidu, který se spojuje s Ním v Jeho triumfu nad zlem ve všech jeho formách, triumfu, který nezbytně zahrnuje triumf nad nejtvrdohlavějším nepřítelem, smrtí a porušením. Nebo možná jednodušeji, mojí snahou je ukázat, že naše křesťanská víra, že jednoho dne opět vstaneme s oslavenými těly, není kuriózním dodatkem ke Krédu, ale spíše potvrzením všech našich snah posvětit sebe, společnost a svět jako celek.

Co budete dělat po vysvěcení?

Dokončím svoji disertaci a potom budu sloužit aktivitám Opus Dei,

kdekoliv to pro mne bude nejlepší.
Musím připustit, že se velice
rozechvěle těším na to, až se pustím
do práce jako kněz.

ROZHOVOR

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/buh-je-odhodlan-uskutecnovat-nadherne-veci-skrze-nasi-malost/> (21.04.2025)